

**Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 1143/24
14.11.2024. године
Београд**

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Милимира Лукића, председника већа, судија Маје Илић и Раше Јанковића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Јелене Савић, записничара, у кривичног поступку против окривљеног АА, због кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 Кривичног законика (КЗ), одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Милановића, изјављеној против пресуде Основног суда у Лазаревцу К.бр. 73/24 од 20.08.2024. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 став 2 Законика о кривичном поступку (ЗКП), дана 14.11.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Милановића и пресуда Основног суда у Лазаревцу К.бр. 73/24 од 20.08.2024. године **СЕ ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу К.бр. 73/24 од 20.08.2024. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ, па га је суд применом наведених законских прописа, те одредби чланова 4, 42, 43, 45 и 54 КЗ, те члана 424 ЗКП осудио на казну затвора у трајању од 4 (четири) године, која казна ће се извршити по правноснажности пресуде, и у коју казну му се има урачунати време које окривљени проводи у притвору по решењу Кпп.бр. 12/24 од 31.01.2024. године, а који притвор му је рачуна од 29.01.2024. године од 18,45 часова, као дана и часа лишења слободе и може трајати до упућивања окривљеног у завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди. Наведеном пресудом окривљени је обавезан да

плати трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд донети посебно решење. На основу члана 258 став 4 ЗКП, оштећена ББ је упућена на парницу ради остваривања имовинско-правног захтева.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио бранилац окривљеног АА, адвокат Марко Милановић због битне повреде одредаба кривичног поступка, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и укине првостепену пресуду, а спис предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или да усвоји жалбу и преиначи првостепену пресуду тако што ће окривљеног ослободити од одговорности за кривично дело које му се ставља на терет.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у поднеску Ктж 1211/24 од 06.11.2024. године, предложио да Апелациони суд у Београду одбије као неосновану жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Милановића и пресуду Основног суда у Лазаревцу К.бр. 73/24 од 20.08.2024. године потврди.

Апелациони суд у Београду, одржао је седницу већа, у смислу одредбе члана 447 став 2 ЗКП у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Милановића, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, па је размотривши списе предмета заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП, у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, те по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду и предлог јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, нашао:

-жалба је неоснована.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Милановића, првостепена пресуда се побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, тако што се истиче да о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправе или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника, због чега није могуће испитати законитост и правилност првостепене пресуде.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, наведени жалбени наводи браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Милановића оцењени су као неосновани, будући да је првостепени суд дао јасне и аргументоване разлоге о свим одлучним чињеницама у конкретној кривично - правној ствари, при чему је изрека побијане пресуде јасна и разумљива, није противречна сама себи и датим разлозима и садржи све чињенице и околности од којих зависи примена закона, док образложење побијане пресуде садржи разлоге о одлучним чињеницама, из којих се поуздано закључује да је окривљени извршио кривично дело за које је оглашен кривим првостепеном пресудом као и радње које је предузео приликом извршења истог.

Поред тога, првостепени суд је на основу изведених и правилно оцењених доказа, ближе означених у образложењу ожалбене пресуде, а у склопу изнете одбране окривљеног, као и осталих доказа, правилно утврдио све одлучне чињенице и околности које се тичу субјективног односа окривљеног према учињеном кривичном

делу, о чему су дати јасни, уверљиви и непротивречни разлози, које у свему као правилне прихвата и овај суд, као другостепени, при чему је супротно жалбеним наводима побијана пресуда јасна и разумљива, садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује да је окривљени извршио кривично-правне радње за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, док се из наведених разлога у образложењу пресуде види који докази потврђују одлучне чињенице и како је првостепени суд ценио изведене доказе и одбрану окривљеног, а што је у складу са садржином доказа на којима се заснива првостепена пресуда, па се неосновано у изјављеној жалби истиче супротно. Осим тога, насупрот жалбеним наводима, у изреци првостепене пресуде, као и у образложењу, јасно и прецизно су описане кривично-правне радње и улога окривљеног.

Наиме, бранилац окривљеног АА, адвокат Марко Милановић, у изјављеној жалби оспорава оцену суда о изведеним доказима, а пре свега оцену обављеног вештачења Националног центра за криминалистичку форензику од 01.08.2024. године, истичући да је на страни шестој образложења ожалбене пресуде првостепени суд навео да је неспорно да се анализом видео записа није могло утврдити да је лице са видео записа окривљени АА, што је истинита тврдња, али у истом пасусу суд даје погрешно објашњење и мишљење вештака из НЦКФ, наводећи да се гардероба посматра и пореди кроз призму тога што свако лице оставља одређени “лични печат”, тако да је дати налаз и мишљење у конкретном случају управо из домена вештака антрополошке струке, те је као такав и прихваћен код пресуђења. С тим у вези, бранилац окривљеног оспорава и чињеничне и правне закључке првостепеног суда да је окривљени АА извршио предметно кривично дело за које је оглашен кривим.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, изнети жалбени наводи браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Милановића, оцењени су неоснованим, с обзиром да је првостепени суд чињенично стање у односу на кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 КЗ, ближе описано у изреци побијане пресуде правилно и потпуно утврдио на основу доказа изведених у доказном поступку, ближе побројаних на страни трећој образложења побијане пресуде, које доказе је првостепени суд ценио како појединачно, тако и у међусобној повезаности и у склопу са одбраном окривљеног, дајући јасне и аргументоване разлоге из којих одбрану окривљеног није прихватио, као и разлоге из којих је прихватио и у ком делу остале доказе изведене у доказном поступку.

Исказ оштећене ББ интерпретиран је и оцењен у побијаној пресуди, а иста је у свом исказу навела да је критичном приликом био леп дан, да је изашла до апотеке, по повратку је ушла у део који се зове “...” у близини улице ..., да се кретала полако, да ју је иза леђа неко гурнуо, да је држао за главу и да је пала на стомак, те да је у левом цепу од јакне имала новчаник у коме су се налазила њена документа, слике и новац у износу до 7.000,00 динара, те да осетила када јој је новчаник извучен из цела, па је кукала, али никога није било да јој помогне, да се лице које јој је одузело новчаник удаљило, да је она то лице видела са леђа, односно није му видела лице, те да је видела да се ради о особи која није ни много крупна, ни много ситна, и да је имао црну јакну и црну капу.

У прилог тврдњи првостепеног суда да је окривљени АА извршио предметно кривично дело у време, на месту и на начин како то ближе описано у изреци

првостепене пресуде говори о околност да су дана 29.01.2024. године од АА привремено одузети предмети, и то: лична карта, серијски бр. ..., датум издавања 07.04.2017. године, ПС Лазаревац, и један новчаник од коже браон боје, да је предметну потврду без примедби потписао АА, те да су наведене ствари дана 30.01.2024. године враћене оштећеној ББ по потврди о враћеним предметима ПС Лазаревац од 30.01.2024. године.

Надаље, правилно је првостепени суд из записника о вештачењу Националног центра за криминалистичку форензику од 01.08.2024. године утврдио да се анализом видео записа, те неспорне фотографије окривљеног АА, која је настала у ПС Лазаревац, не уочава изглед лица извршиоца и да није могуће извршити компаративну анализу изгледа лица особе са видео записа са карактеристикама лица окривљеног АА, али је утврђена подударност у изгледу и распореду детаља на деловима гардеробе и обуће особе са видео записа и гардеробе коју је на себи носио окривљени АА, и то у погледу подударности у изгледу и распореду детаља јакне са капуљачом, фармерицама, облику и изгледу торбице и обући особе која се појављује на видео запису који је репродукован на главном претресу пред првостепеним судом.

Одбрану окривљеног у делу где наводи да је јакна у којој је фотографисан у ПС Лазаревац заправо узета из ВВ стана, у ком се налазио у време лишења слободе, да то није јакна у којој је претходно био, нити је у истој дошао код ВВ, да је након фотографисања та јакна узета о њега, у супротности је са исказом сведока ГГ, полицијског службеника који је спорном приликом интервенисао у односу на окривљеног и који је био изричит да је, након прегледа видео записа који је изузет са стамбене зграде у близини места догађаја, видео окривљеног, кога познаје од раније као лице према ком је интервенисао, да је окривљени у истој одећи био и када је приведен, те да су код њега пронађени лична карта и новчаник оштећене, те првостепени суд правилно одбрану окривљеног у погледу чињеница релевантних за пресуђење није могао да прихвати, правилно ценећи да су исте усмерене на избегавање кривице, и да је одбрана окривљеног паушална и оповргнута другим изведеним доказима током поступка.

Насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Милановића, правилно је првостепени суд оценио да је вештачење НКТЦ у свему на закону засновано, да је стручно и јасно, да је неспорно да се анализом видео записа није могло утврдити да је лице са видео записа окривљени АА, с обзиром да се на видео запису не уочава изглед лица извршиоца, али да је вештак Одељења за електронска и информатичка, форензичка вештачења несумњиво утврдио подударност у изгледу и распореду детаља на деловима гардеробе и обуће особе са видео записа и гардеробе коју је на себи носио окривљени АА, што је суд у свему прихватио као несумњиво, а што не излази из домена вештачења, јер, поред биометријских тачака, на основу којих је могуће одговорити на питање да ли је одређено лице извршилац кривичног дела, односно да ли се појављује на достављеном видео запису, ова врста вештачења, антрополошког вештачења, се може вршити на основу компарације гардеробе лица на достављеном видео запису са неспорном фотографијом окривљеног АА, јер се гардероба посматра и пореди кроз призму тога што свако лице одређену врсту гардеробе носи другачије, из ког разлога на тој гардероби оставља одређени “лични печат”, тако да је дати налаз и мишљење, по правилном налажењу првостепеног

суда, у конкретном случају управо из домена вештака антрополошке струке и као такав је и прихваћен приликом пресуђења.

Имајући у виду све напред наведено, и то исказ оштећене ББ, која је детаљно описала дешавања спорном приликом, околност да је од окривљеног АА по потврди о привремено одузетим предметима, коју је окривљени својеручно потписао без да је ставио било какву примедбу, дана 29.01.2024. године у 18,30 часова (око 5 часова након предметног догађаја) одузета лична карта оштећене ББ и један новчаник од коже браон боје, које ствари су враћене оштећеној по потврди о привремено одузетим предметима ПС Лазаревац од 30.01.2024. године, да је оштећена нападача видела са леђа, описујући га као не много крупну, ни много ситну особу, која је на себи имала црну јакну и црну капу, имајући притом у виду и видео запис изузет са стамбене зграде у близини места догађаја, који је репродукован на главном претресу и на коме се, између осталог, јасно уочава и моменат када је оштећена нападнута, као и особа која је напала оштећену, с тим што јој се не види лице, али се види гардероба коју нападач има на себи, па када се све наведено доведе у међусобну повезаност, те поређењем детаља на гардероби лица које је напала оштећену, а како се то види на видео запису, и гардеробе окривљеног АА, у време лишења слободе, који је истицао да је натеран да обуче само јакну док друге делове одеће и обуће није наводио, а чија подударност је несумњиво утврђена поређењем детаља и на фармеркама које су карактеристичног изгледа, облику и изгледу торбице, као и обуће коју је носио, правилан је закључак првостепеног суда да је одбрана окривљеног АА, који негира извршење кривичног дела, неуверљива и усмерена на избегавање кривице, односно да је из изведених доказа током поступка, те чињеница утврђених њиховим извођењем, на несумњив начин утврђено да је окривљени АА извршио кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 КЗ, у време, на месту и на начин како је то ближе описано у изреци првостепене пресуде.

Дакле, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљеног АА стичу сва битна обележја бића кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ, на начин ближе описан у изреци пресуде, правилно закључивши да је окривљени предметно кривично дело извршио са директним умишљајем, о чему су у образложењу дати детаљнији разлози, те да у току поступка урачунљивост окривљеног није била доведена у сумњу.

Крећући се у границама висине запрећене казне затвора за кривично дело за које је окривљени оглашен кривим првостепеном пресудом, имајући притом у виду све олакшавајуће и отежавајуће околности из члана 54 КЗ које стоје на страни окривљеног, и то да олакшавајућих околности на страни окривљеног суд није нашао, док је од отежавајућих околности ценио његову ранију осуђиваност за умишљајна кривична дела, правилно је поступио првостепени суд када је окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 4 (четири) године, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору, у смислу члана 63 КЗ, ближе наведено у побијаној пресуди, а која казна затвора је, и по оцени овог суда, сразмерна тежини извршеног кривичног дела и степену кривице окривљеног и иста је нужна, али и довољна за постизање сврхе кажњавања из члана 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Имајући у виду дужину трајања и сложеност овог кривичног поступка, те трошкове настале поводом истог, првостепени суд је правилно поступио када је окривљеног обавезао на плаћања трошкова кривичног поступка, о чијој висини ће накнадно донети посебно решење, када буде располагао свим неопходним подацима за доношење овакве одлуке, када ће и окривљени имати могућност да укаже на свој материјални статус и не(могућност) да исте плати у целини или делимично, те су супротни жалбени наводи браниоца оцењени и одбијени као неосновани.

Сходно наведеном, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Савић,с.р.

Председник већа-судија
Милимир Лукић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић